

UZASADNIENIE

Powódka A. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Adwokacka (...) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w G. kwoty 9885,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 3095,90 zł od dnia 8 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 2361,60 zł od dnia 8 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 4428zł od dnia 2 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że począwszy od 2012r. pozwana ustnie bądź pisemnie zlecała jej prowadzenie konkretnych spraw sądowych za wynagrodzeniem ustalonym na podstawie stawek określonych rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W wypadku wygrania sprawy i zasądzenia kosztów procesu od drugiej strony, koszty zastępstwa procesowego przysługiwały powódce. W dniu 1 lipca 2014 r. strony zawarły umowę o świadczenie stałej obsługi prawnej, w której zostało ustalone wynagrodzenie powódki w postaci stawki godzinowej, a nadto wynagrodzenie za prowadzenie spraw przed sądem ustalone w sposób odpowiadający dotychczasowym zasadom współpracy. Do miesięcznej faktury VAT powódka wystawiała rozliczenie godzinowe wraz z zestawieniem spraw, w którym były wskazane wykonywane przez nią czynności.

Powódka podała, że na przełomie listopada i grudnia 2015 r. pozwana zleciła powódce skierowanie pozwu przeciwko A. (...) PL (...). o.o. o kwotę 69 045,80 zł. Wynagrodzenie zostało ustalone wg stawki wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu – tj. 3600 zł netto. Pozew został wniesiony w dniu 11 grudnia 2015 r.. Płatność ww. wynagrodzenia została rozłożona na dwie raty (faktura VAT nr (...)). Powódka wskazała że pozwany nie kwestionował wystawionych faktur VAT, jednak zapłacił jedynie kwotę 1000 zł na poczet faktury nr (...). Sprawa przeciwko A. (...) PL (...). o.o. została wygrana przez powódkę – powódka wystawiła fakturę VAT o nr (...) z tytułu kosztów zasądzonych od przeciwnika procesowego powiększonych o podatek VAT . Pozwany nie uiścił należności dochodzonych pozwem także pomimo wezwania do zapłaty.

Pismem z dnia 15 maja 2015 r. powódka cofnęła pozew o kwotę 1595,90 zł. Powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 8370,35 zł wraz z odsetkami od kwoty 1580,75 zł od dnia 7 maja 2015 r. Powódka wskazała że pozwany 6 maja 2015 r. zapłacił jej kwotę 1595,90 zł, którą powódka zaliczyła w pierwszej kolejności na odsetki w wysokości 80,75 zł.

Kolejnym pismem z dnia 22 maja 2015 r. powódka cofnęła pozew o kwotę 1495,16 zł. Powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 6870,44 zł wraz z odsetkami od kwoty 80,84 zł od dnia 21 maja 2015 r., od kwoty 2361,60 zł od dnia 8 marca 2015 r., od kwoty 4428 zł od dnia 4 kwietnia 2015 r.. Powódka wskazała że pozwany 20 maja 2015 r. zapłacił jej kwotę 1500 zł, którą powódka zaliczyła w pierwszej kolejności na odsetki w wysokości 4,84 zł.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2015 r. Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej kwoty 3095,50 zł, następnie nakazem zapłaty wydanym dnia 2 czerwca 2015 r. w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt IV GNc 1208/15 Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powódki. Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, którym zaskarżył ww. nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany wskazał, że zapłacił należności wynikające z faktur VAT nr (...), a należność wynikającą z faktury VAT o nr (...) kwestionuje jako bezzasadną i nie znajdującą oparcia w umowie. W ocenie pozwanego dodatkowe wynagrodzenie mogłoby być płatne jedynie na wniosek powódki i na podstawie dodatkowych ustaleń, które nie miały miejsca.

W odpowiedzi na powyższy sprzeciw powódka pismem z dnia 4 września 2015 r. cofnęła pozew o kwotę 2381,60 zł. Powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 4508,84 zł wraz z odsetkami od kwoty 80,84 zł od dnia 21 maja 2015 r., od kwoty 4428 zł od dnia 4 kwietnia 2015 r.. Powódka wskazała, że pozwany 2 czerwca 2015 r. zapłacił jej kwotę 2361,60zł. Wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku zasądził od pozwanej na przez powódki kwotę 4508,84 złoty wraz z odsetkami i kosztami postępowania, umarzając postępowanie w pozostałym zakresie.

Wyrok oparł Sąd Rejonowy na następujących ustaleniach faktycznych:

Współpraca pomiędzy powódką A. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Adwokacka (...) a pozwanym (...) Sp. z o.o. w G. została nawiązana w 2012r. Pozwana ustnie bądź pisemnie zlecała powódcie prowadzenie konkretnych spraw sądowych za wynagrodzeniem ustalonym na podstawie stawek określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W wypadku wygrania sprawy i zasądzenia kosztów procesu od drugiej strony, koszty zastępstwa procesowego przysługiwały powódcie. Kwota wynagrodzenia była każdorazowo powiększana o stawkę podatku VAT.

Dnia 1 lipca 2014 r. została zawarta pisemna umowa na stałą obsługę prawną pozwanego, gdzie strony min. wprowadziły stawkę godzinową wynagrodzenia oraz określiły zasady jego ustalania i płatności w przypadku prowadzenia spraw przed sądem.

Na temat zasad wynagradzania powódka prowadziła rozmowy z prokurentem A. H., który był wówczas prezesem zarządu, natomiast warunki spornej umowy zostały ustalone z nowym prezesem P. S..

Na przełomie listopada i grudnia 2015 r. pozwana zleciła powódcie skierowanie pozwu przeciwko A. (...) PL (...) o.o. o kwotę 69045,80 zł. Wynagrodzenie zostało ustalone wg stawki wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu – tj. 3600 zł netto.

Pozew przeciwko A. (...) PL (...) o.o. został wniesiony w dniu 11 grudnia 2015r. Sprawa zakończyła się prawomocnym orzeczeniem zgodnie z żądaniem pozwanego.

Tytułem wykonanych czynności powódka wystawiła:

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 4095,90 zł brutto płatną dnia 14 stycznia 2015 r. , obejmującą min. połowę wynagrodzenia (1.800zł netto) z tytułu pozwu o zapłatę przeciwko ATUT
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 2361,60 zł brutto płatną dnia 7 marca 2015 r., obejmującą min. drugą połowę wynagrodzenia (1.800zł netto) z tytułu pozwu o zapłatę przeciwko ATUT
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 4428,00 zł brutto (3.600zł netto) płatną dnia 1 kwietnia 2015 r., obejmująca kwotę przyznanych nakazem zapłaty z dnia 26.01.2015r. w sprawie IV GNc 4658/14 przeciwko A. (...) PL (...) z o.o. w K. kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty. Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 r. pozwany zakwestionował i odesłał fakturę o nr (...) jako wystawioną bezpodstawnie. Pozwany dokonywał częściowych wpłat na poczet ww. faktur VAT, które powódka w pierwszej kolejności zaliczyła na odsetki za opóźnienie:

- dnia 2 maja 2015 r. pozwany wpłacił 1000 zł na poczet faktury VAT nr (...),
- dnia 6 maja 2015 r. pozwany wpłacił 1595,90 zł na poczet faktury VAT nr (...),
- dnia 20 maja 2015 r. pozwany wpłacił 1500 zł na poczet faktury VAT nr (...),

- dnia 2 czerwca 2015 r. pozwany wpłacił 2361,60 zł na poczet faktury VAT nr (...).

Dokonując powyższych ustaleń sąd I instancji dał wiarę dołączonym do akt sprawy dokumentom prywatnym, zgromadzonym w sprawie, bowiem ich prawdziwość w skuteczny sposób nie została podważona przez strony. W myśl art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, iż osoba która je podpisała złożyła oświadczenie woli zawarte w dokumencie. Sąd uznał je za prawdziwe, ponieważ nie noszą one śladów podrobienia, ani przerobienia, a strony nie kwestionowały ich autentyczności i prawdziwości. Nadto Sąd miał na uwadze treść art. 129 § 2 i 3 k.p.c., zgodnie z którymi, zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W szczególności Sąd uwzględnił umowę z dnia 1 lipca 2014r. oraz faktury VAT wraz z dołączonymi do nich rozliczeniami.

Sąd dał co do zasady dał wiarę zeznaniom powódki, oceniając je jako rzeczowe i logiczne, spójne ze złożonymi przez nią dokumentami prywatnymi. Powódka szczegółowo opisała zasady współpracy strony w okresie poprzedzającym zawarcie umowy z dnia 1 lipca 2014r., w tym kwestie ustalania i wypłaty wynagrodzenia, które to zasady znalazły później odzwierciedlenie w postanowieniach spornej umowy. Z kolei zeznania stawającego za pozwanego prezesa zarządu pozwanego P. S. nie wniosły wiele do sprawy. P. S. potwierdził, iż sprawa przeciwko A. (...) PL (...). o.o. została zakończona pomyślnie dla pozwanego, nie zaprzeczył, iż cała zasądzona należność (w tym koszty zastępstwa procesowego) zostały ściągnięte od pozwanego A. (...)PL. (...) potwierdził, iż ustalał zasady współpracy i wynagradzania za prowadzenie postępowań, nie był jednak w stanie precyzyjnie określić jak wyglądały rozliczenia stron, nie pamiętał także jakie kwoty zostały zapłacone. Sąd nie dał wiary P. S., że wynagradzanie za postępowanie sądowe było pozwanemu znane z góry i co do zasady nie były uzależnione od ich wyniku, bowiem takie stanowisko pozostawało w sprzeczności z literalnym brzmieniem postanowień spornej umowy.

Uznał sąd I instancji, na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, że powództwo należało uznać za uzasadnione co do zasady jak i co do wysokości. Poza sporem pozostawało, iż strony łączyła umowa pisemna z dnia 1 lipca 2014r., której przedmiotem było świadczenia przez powódkę na rzecz pozwanej usług w zakresie stałej obsługi prawnej, w tym prowadzenia spraw przed sądami. Zgodnie z ww. umową strony ustaliły, że pozwany zobowiązany był uiszczać na rzecz powódki jako biorącej zlecenie kwotę 120 zł netto za jedną godzinę pracy, na koniec danego miesiąca (§ 3 ust 1). W przypadku prowadzenia sprawy przed sądami strony na wniosek przyjmującego zlecenie będą ustalać odrębne wynagrodzenie według indywidualnie ustalonej na podstawie przewidywanego nakładu pracy, przy uwzględnieniu stawek określonych w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (§ 3 ust 2). Przyjmującemu zlecenie będzie każdorazowo przysługiwać wynagrodzenie zasądzone od drugiej strony postępowania (§ 3 ust 3). Pozwany nie zakwestionował faktu prowadzenia przez powódkę sprawy przeciwko A. (...) PL (...) z o.o. w K., uzyskania prawomocnego orzeczenia zasądzającego w całości dochodzoną należność wraz z kosztami zastępstwa procesowego w wysokości odpowiadającej kwocie netto wskazanej w fakturze VAT nr (...) z dnia 25 marca 2015r. Wobec stanowiska pozwanego, który w całości zakwestionował podstawy wystawienia w/w faktury VAT podnosząc, iż umówiona przez strony kwota wynagrodzenia za prowadzenie sprawy przeciwko A. (...) została w całości uregulowana na podstawie wcześniej wystawionych faktur VAT nr (...), Sąd w pierwszej kolejności dokonał wykładni językowej łączącej strony umowy z dnia 1 lipca 2014r.

Wykładnia językowa polega na ustaleniu znaczenia i zakresu wyrażen tekstów prawnego ze względu na język, w którym zostały sformułowane. W orzecznictwie i w piśmiennictwie jest powszechnie akceptowana zasada pierwszeństwa wykładni językowej i subsydiarności wykładni systemowej i funkcjonalnej. Zasada pierwszeństwa wykładni językowej, choć nie ustala absolutnego porządku preferencji, to jednak dopuszcza odstępstwa od wyniku jej zastosowania tylko wówczas, gdy wynik ten prowadzi albo do absurdu, albo do rażąco niesprawiedliwych lub irracjonalnych

konsekwencji. Nie zawsze więc zachodzi konieczność posłużenia się kolejno wszystkimi rodzajami wykładni; nie ma w szczególności potrzeby sięgania po dyrektywy celowościowe wówczas, gdy już po zastosowaniu dyrektyw językowych albo językowych i systemowych uda się uzyskać właściwy wynik wykładni, tj. ustalić pozbawione cech absurdalności znaczenie interpretowanej normy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 7).

Analiza językowa treści umowy pozwoliła w sposób pewny ustalenie spornych dla sprawy okoliczności. Z tego samego względu stosowanie art. 65 k.c. okazało się zbędne.

Z § 3 umowy zawartej 1 lipca 2014 r. wynika jasno, że strony ustaliły trzy składniki łącznego wynagrodzenia powódki. Ustęp 1 § 3 umowy przewiduje wynagrodzenie godzinowe (120 zł netto). W przypadku występowania przed sądem powódce przysługiwało wynagrodzenie ryczałtowe (ustalone na podstawie stawek wynagrodzenia wskazanych we właściwym rozporządzeniu tzw. stawek minimalnych) – ust 2 § 3 umowy. Nadto – w przypadku prawomocnego zasądzenia od przeciwnika procesowego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa – powódce przysługiwać miały te koszty zgodnie z ust 3 § 3 umowy.

Po dokonaniu przez pozwanego w toku niniejszego procesu zapłaty tytułem należności wynikających z tytułu faktur VAT nr (...), oznaczających niewątpliwie uznanie długu z tego tytułu, sporna pozostała należność wynikająca z faktury o nr (...). Zaliczenie przez powódkę dokonanych wpłat w pierwszej kolejności na należności uboczne (odsetki) nastąpiło zgodnie z art. 451 k.c. Kwoty odsetek wskazane przez powódkę na datę kolejnych wpłat określone zostały w sposób prawidłowy.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 r. pozwany zakwestionował kwotę wynikającą z faktury VAT nr (...) i odesłał ww. fakturę jako wystawioną bezpodstawnie. Zgodnie z jego stanowiskiem, wskazana w jej treści kwota 3.600zł netto stanowiąca wynagrodzenie za prowadzenie sprawy przeciwko A. (...), została już ujęta we wcześniejszych fakturach nr (...) (1.800zł) i 02/02/2015 (1.800zł) i zapłacona. Pozwany utrzymywał, iż z tytułu tej konkretnej sprawy strony nie przewidziały innego, dodatkowego wynagrodzenia, powódka zresztą o takie dodatkowe wynagrodzenie nie wniosowała. Powódka z kolei określiła tę należność jako honorarium za sukces (ang. success fee), stanowiące dodatkowe wynagrodzenie pełnomocnika po wygraniu sprawy.

Stanowisko pozwanego pozostaje w sprzeczności z treścią jednoznacznych i nie budzących wątpliwości Sądu postanowień umowy z dnia 1 lipca 2014r. Strony zgodnie ustaliły bowiem, że za prowadzeni spraw przed sądem przyjmującemu zlecenie tj. powódce, poza wynagrodzeniem określonym w §2 umowy, będzie każdorazowo przysługiwać wynagrodzenie zasądzone od drugiej strony postępowania (§ 3 ust 3). Prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przeciwko A. (...) PL (...). o.o. zasądzona została kwota 3600 zł, stanowiąca zwrot kosztów profesjonalnego pełnomocnika. Z powyższego wynika, iż – w świetle jasnego zapisu § 3 ust 3. umowy powódce kwota ta przysługuje. Należy zaznaczyć, iż takie wynagrodzenie jest niezależne od nakładu pracy, a jedynie od spełnienia warunku wskazanego w umowie łączącej profesjonalnego pełnomocnika z klientem, tj. zasądzenia tej kwoty od drugiej strony postępowania sądowego lub egzekucyjnego.

W ocenie Sądu całokształt umowy i wcześniejsze relacje stron, w tym praktyka rozliczania wynagrodzeń za prowadzenie spraw przed sądami, której to praktyce pozwany nie zaprzeczył, wskazują, że kwota ta jest kwotą netto, czego zresztą pozwany również nie kwestionował. Systematyka umowy oraz wyraźne wskazanie, iż kwota należna za godzinę jest kwotą netto (wraz z wyłuszczeniem liter) wskazuje, iż także od kwoty 3600 zł powódka była uprawniona do naliczenia podatku VAT, co uczyniła wystawiając fakturę VAT o nr (...).

Rozstrzygając co do umorzenia postępowania zważył sąd, że cofnięcie pozwu dokonane przez powódkę pismem z dnia 4 września 2015 r. w niniejszej sprawie nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, na którą sprawa została skierowana, a zatem zgoda pozwanego na tę czynność nie była wymagana. W ocenie Sądu cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie nie stoi w sprzeczności z art. 203 § 4 k.p.c., gdyż okoliczności sprawy nie wskazują by było ono sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania,

jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

O kosztach procesu, w punkcie II wyroku, Sąd orzekł, na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. uznając, że pozwany przegrał sprawę w całości.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany, zaskarżając go w części dotyczącej punktu I i III oraz zarzucając mu:

a) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy:

- art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 86 i 87 kpc poprzez rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy powódka nie była reprezentowana prawidłowo przez pełnomocnika;
- art. 233 k.p.c. i 328 § 2 kpc w postaci przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów, poprzez przyjęcie, że powódce należy się dodatkowe wynagrodzenie, w sytuacji, gdy według umowy należne było tylko we wypadku dodatkowego wniosku, a powódka wniosku takiego nie złożyła.

W konkluzji wniósł w pierwszej kolejności o uchylenie wyroku i zniesienie postępowania przed sądem I instancji, w wypadku nie uwzględnienia wniosku o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania procesu z I i II instancję.

W uzasadnieniu podniósł, że w jego ocenie pełnomocnika powódki nie był należycie umocowany, z uwagi na to, że zaprzestał on prowadzenia działalności gospodarczej w okresie, w którym reprezentował powódkę.

W drugiej kolejności podniósł, że sąd źle zinterpretował umowę zawartą między stronami. W ocenie pozwanego dodatkowe wynagrodzenie za prowadzenie sprawy sądowej, które było żądaniem pozwu, należne było jedynie po wyraźnym, dodatkowym wniosku powódki, która przyznała, że wniosku takiego nie składała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, z których wywiódł trafne wnioski prawne, które Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i przyjmuje za własne.

Zarzuty apelacji należy uznać za chybione.

W pierwszej kolejności rozpatrzeć należy najdalej idący zarzut nieważności postępowania. Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu nieważności postępowania, na skutek niewłaściwej reprezentacji powódki w toku toczącego się przed sądem pierwszej instancji postępowania. Zgodzić się trzeba co do zasady z poglądem reprezentowanym przez pełnomocnika pozwanego, że należyta reprezentacja strony przez adwokata, wymaga od tego ostatniego spełnienia dwóch przesłanek – wpisu na listę adwokatów, jak również zgodnie z zapisami art. 4a ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2016 r. poz. 1999) wykonywania zawodu adwokata w określonej formie. Pozwany wskazywał, że pełnomocnik powoda zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej w dniu 18 czerwca 2014 r. – zgodnie z zapisem w (...). Pełnomocnik powoda, wskazywał, że prowadził działalność zawodową adwokata, o czym zawiadomił P. Izbę Adwokacką, obecnie zaś wykonuje zawód adwokata w formie spółki komandytowej, w której jest jedynym komplementariuszem.

Stanowisko pełnomocnika powoda – fakt wpisu na listę adwokatów i wykonywanie zawodu w kancelarii adwokackiej z siedzibą w G. potwierdza też zaświadczenie Dziekana (...) Izby Adwokackiej z dnia 15 grudnia 2016 r. (k 157 akt).

W ocenie sądu, mimo braku wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, pełnomocnik powoda wykazał wykonywanie zawodu adwokata w sposób określony w przepisach ustawy o adwokaturze. Wpis do ewidencji

nie ma charakteru konstytutywnego. Brak wpisu, mimo faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej, nie uniemożliwia wykazania faktu prowadzenia kancelarii innymi środkami. Uznając, że pełnomocnik powoda był prawidłowo umocowany, sąd tym samym za niezasadny uznał zarzut nieprawidłowej reprezentacji powódki.

W drugiej kolejności za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. i 328 § 2 kpc w postaci przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy, jak wskazano wyżej w pełni podziela ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w zakresie interpretacji paragrafu 3 umowy zawartej między stronami. W szczególności podziela pogląd, że każdy z ustępów od 1 do 3 paragrafu trzeciego umowy dotyczy innego rodzaju wynagrodzenia umówionego przez strony. Tym samym, brak oddzielnego wniosku powódki o ustalenie stawki wynagrodzenia podnoszony przez pozwanego, nie ma znaczenia dla określenia wysokości wynagrodzenia umówionego między stronami w ustępie trzecim § 3 umowy. Wniosek dotyczy bowiem kwot określonych w ustępie 2. Wysokość wynagrodzenia określonego w ustępie trzecim, zależy jedynie od kwot przyznanych pozwanemu od drugiej strony postępowania, które prowadzić miała powódka na jego zlecenie. Tak też sformułowała powódka żądanie pozwu. Tym samym, zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów jest niezasadny – rozstrzyga niniejszy spór bowiem wykładnia umowy.

Mając na uwadze powyższe koniecznym stało się przez Sąd Okręgowy na mocy art. 385c k.p.c. oddalenie apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jak w punkcie II wyroku uznając stronę powodową za wygrywającą to postępowanie w całości. Kosztem poniesionym przez powoda było wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem w wysokości 600 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powoda ustalono na podstawie § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800), przy zastosowaniu dwukrotnej stawki minimalnej z uwagi na nakład pracy pełnomocnika strony powodowej.